

CITEȘTE UN CAPITOL

AVANPOSTUL LUI ENOH

Aș vrea să studiem împreună despre Enoh, care a fost luat la cer fără a vedea moartea.

În Biblie nu există multe informații despre Enoh, însă sunt suficiente pentru a ne forma o imagine cu privire la lucrarea și experiența sa și pentru a le putea aplica în viața noastră. Citiți Evrei 11:5: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, promise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.” Înainte de a fi mutat, chiar pe când era aici, în această lume, Enoh îi era plăcut lui Dumnezeu, iar el știa acest lucru. Este o experiență minunată, nu-i așa?

Și noi trebuie să avem experiența lui Enoh. În cartea Slujitorii Evangheliei, la pagina 54, după ce se citează textul de mai sus, autoarea continuă: „La o asemenea comuniune ne cheamă Dumnezeu. Sfințenia caracterului celor care vor fi răscumpărați dintre oameni la cea de-a doua venire a Domnului trebuie să fie ca a lui Enoh.” Veți avea o experiență asemenea celei a lui Enoh? O veți avea dacă nu sunteți pierduți sau dacă nu vă stingeți din viață înainte de revenirea lui Isus.

Întotdeauna mi-am imaginat povestirea așa cum a spus-o un copil: Enoh și Dumnezeu obișnuiau să se plimbe împreună, iar uneori plimbările acestea erau lungi. Într-o zi s-au îndepărtat atât de mult de casa lui Enoh, încât Dumnezeu a spus:

„Enoh, casa Mea e mai aproape decât a ta; vino acasă cu Mine.” Vă puteți imagina o asemenea plimbare cu Dumnezeu? Eu vreau să merg cu Dumnezeu, voi nu?

În Slujitorii Evangheliei, la pagina 51, scrie: „Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu nu a fost într-o stare de transă sau în viziune, ci în toate îndatoririle vieții lui de zi cu zi. Enoh nu a devenit un pustnic, retrăgându-se cu totul din lume.” În primele secole ale creștinismului, după apariția apostaziei, au existat oameni care credeau că pentru a deveni sfânt trebuia să fii pustnic – să te retragi undeva într-o peșteră și să nu faci altceva decât să citești și să te rogi. Însă Enoh nu a devenit un pustnic. „El a fost un slujitor statornic al lui Dumnezeu în familie și în relațiile lui cu semenii, ca soț, părinte, prieten și cetățean.” Deci Enoh a fost un lucrător, un lucrător pentru Dumnezeu, așa a umblat el cu Dumnezeu. A fost Enoh un predicator? Da, despre asta vorbesc versetele 14 și 15 din Iuda: „Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: «Iată că a venit Dumnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit.” Care a fost principalul subiect al predicării lui Enoh? A doua venire

a lui Hristos. Astăzi ar fi numit un „predicator adventist”. Ochii lui erau ațintiți asupra evenimentului măreț al revenirii în slavă a Domnului nostru, înconjurat de îngeri, pentru a-i răsplăti pe sfinții Săi și a-i judeca pe cei nelegiuiți. Nu e de mirare faptul că e dat ca exemplu pe care să îl studiem – trebuie să transmitem aceeași solie pe care a transmis-o Enoh!

Aș vrea să observați două lucruri cu privire la Enoh: în primul rând, separarea. A umblat cu Dumnezeu, nu cu lumea – a umblat în lume, însă nu cu lumea. Amos 3:3 adresează o întrebare: „Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?” Nu, nu o pot face. Dacă dumneavoastră vreți să mergeți în Chicago, iar eu vreau să merg în New Orleans, nu putem călători împreună, ci trebuie să ne despărțim. Pentru a merge împreună, trebuie să ne punem de acord. Și umblarea lui Enoh cu Dumnezeu este dovada faptului că era de acord cu Dumnezeu. „Sfințenia înseamnă a fi de acord cu Dumnezeu” (Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 743). Dacă dumneavoastră și Dumnezeu sunteți de acord, veți trăi o viață de sfințenie, însă dacă nu sunteți de acord, nu aveți sfințenia. Indiferent de ceea ce simt oamenii, indiferent cât de mult strigă, cântă și se roagă, dacă viețile lor nu sunt în concordanță cu Dumnezeu, nu vor avea parte de sfințenie.

Cele două mari categorii de oameni și-au avut originile în cei doi fii ai lui Adam: Cain și Set. Vreau să observați un aspect foarte interesant: „Cain s-a retras din căminul tatălui său. La început, el și-a ales ca ocupație lucrarea pământului, iar acum a întemeiat un oraș, numindu-l după numele celui mai mare fiu al său. El a părăsit prezența lui Dumnezeu, a lepădat făgăduința restaurării Edenului, spre a-și căuta stăpânirea și plăcerea pe pământul ce se afla sub blestemul păcatului, așezându-se astfel în fruntea acelei mari clase de oameni care se închinau dumnezeului acestei lumi” (Patriarhi și profeți, p. 81).

În timp ce Cain lucra pentru dezvoltarea orașului său, iar cei care erau cu el dezvoltau artele și știința, în Patriarhi și profeți, la pagina 81, se spune: „Abel dusese o viață de păstor, locuind în corturi sau colibe, iar descendenții lui Set au urmat același drum, socotindu-se «străini și călători pe pământ», căutând «o patrie mai bună, adică o patrie cerească»” (Evrei 11:13,16). În ce a locuit Abel? În corturi sau colibe. Ce este o colibă? Este o casă făcută din plante agățătoare sau copaci. Erau acestea asemănătoare celor pe care le aveau în Eden? Da, doar că acelea erau făcute în întregime din copaci și plante agățătoare vii. Poate unele dintre cele ale lui Abel erau la fel. Ceea ce vreau să spun e că nu erau structuri extravagante, făcute de om, care costau milioane de dolari. Cain a ales să construiască un oraș, în care contribuția omului era cea mai importantă, însă Set a dus o viață de păstor, la țară.

„Pentru un timp, cele două clase au rămas separate. Neamul lui Cain, răspândindu-se din locul primei sale așezări, s-a întins peste câmpiile și văile unde locuiseră fiii lui Set.” Ce s-a întâmplat? Acești „cainiți” s-au mutat chiar unde locuiau „setiții”! Și ce au făcut „setiții”? Au spus: „Ei bine, am investit tot ce aveam aici și totul este așa cum ne-am dorit.

Păcat că trebuie să trăim în mijlocul acestor vecini nelegiuți, cu conversațiile lor păcătoase. Influența lor ne afectează copiii, însă nu avem ce face.” Așa au procedat?

Ascultați: „Aceștia (fiii lui Set), pentru a scăpa de influența lor molipsitoare, s-au retras spre munți și acolo și-au făcut sălașurile.”

Dacă am fi locuit acolo și am fi fost sub influența lui Set și am fi urmat deciziile lui, atunci când „cainiții” s-au mutat, ce am fi făcut? Am fi plecat în munți.

„Cât timp a ținut această despărțire, ei au păstrat închinarea la Dumnezeu în toată curăția ei. Dar cu trecerea timpului ei s-au încumetat, puțin câte puțin, să se amestece cu locuitorii văilor.” Ce imagine!

Îi vedeți? Mai întâi nu suportă gândul nelegiurii, al idolatriei, al blasfemiei, al poligamiei, al adulterului, al desfrâului, își spun: „Trebuie să ne luăm copiii de aici!” și pleacă în munți. Iar pentru o vreme continuă să l se închine lui Dumnezeu acolo, însă pe măsură ce trece timpul se aventurează să se amestece cu ceilalți.

Iar acolo nu aveau radio și televiziune. Astăzi poți avea toată influența lui Cain chiar și sus pe munte, dacă ești dispus să cheltui câțiva bani, însă pe atunci puteau scăpa. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că și azi putem scăpa dacă suntem dispuși să o facem.

Însă ați observat cum „s-au încumetat, puțin câte puțin, să se amestece cu locuitorii văilor. Această asociere a avut drept urmare rezultatele cele mai rele. «Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase» (Geneza 6:2)... Mulți dintre închinătorii lui Dumnezeu au fost târâți în păcat de ispitele care erau acum mereu înaintea lor și și-au pierdut caracterul lor deosebit, sfânt. Amestecându-se cu cei depravați, ei au ajuns asemenea lor în spirit și fapte... Copiii lui Set au urmat «calea lui Cain» (Iuda 11); ei și-au fixat gândul la belșugul și petrecerile lumești și au neglijat poruncile lui Dumnezeu.” Aveți o imagine de ansamblu? Au ajuns să creadă că aveau nevoie de toate lucrurile pe care le aveau urmașii lui Cain, iar pentru a le avea era nevoie să coboare în mijlocul „fiilor oamenilor”. Astfel, puțin câte puțin, mulți dintre ei au fost contaminați de acea influență îngrozitoare.

În mijlocul acestei groaznice apostazii apare Enoh. Duhul lui Dumnezeu vine asupra sa, iar sufletul lui este mișcat. Ce face? Repetă experiența lui Set; se îndepărtează de aceste orori, de aceste obiceiuri și influențe idolatre. Strigă: „Nu pot suporta. Trebuie să scap de toate acestea; vreau să umblu cu Dumnezeu, iar Dumnezeu nu este în mijlocul acestor lucruri.”

Vreau să vă împărtășesc un pasaj din Spiritul Profetic: „El (Enoh) nu și-a făcut locuința lângă cei nelegiuți. Nu a locuit în Sodoma, gândindu-se să salveze Sodoma” (Comentariul biblic adventist, vol. 1, p. 1087). Avem nevoie să studiem aceasta problemă! Uneori auzim suges-

tia: „Trebuie să fii în lume. Cum o vei salva dacă nu vei fi în mijlocul ei?”

Cred că și Enoh a auzit acest argument, însă nu l-a impresionat. „Nu a locuit în Sodoma, gândindu-se să salveze Sodoma.”

Veți spune: „Dar nu a predicat?” Ba da, a fost unul dintre cei mai mari evangheliști antediluvieni! „Și cum se împacă cele două?” Se pot face amândouă, dacă Îl lăsăm pe Dumnezeu să facă planul pentru ele.

Acum să vorbim și despre cel de-al doilea punct: evanghelizarea lui Enoh. După cum am citit deja, Enoh nu era un pustnic. El locuia pe munte, însă nu stătea acolo tot timpul. Dacă nu locuiți pe munte, s-ar putea să vă pierdeți sufletul în vârtejul, mocirla văilor păcatului – orașele pline de nelegiuire. Însă dacă doar vă retrageți pe dealuri și deveniți un pustnic, nu sunt sigur că vă veți salva măcar sufletul; și chiar dacă ați face-o, ați fi foarte singuri. Dumnezeu nu a intenționat niciodată să vă retrageți și să deveniți pustnici egoiști care se gândesc doar la propria salvare.

Enoh a fost un predicator al neprihănirii. După ce a intrat într-o relație cu Dumnezeu la țară, a coborât în acele orașe și a vestit judecățile lui Dumnezeu asupra lumii nelegiuite și i-a chemat pe oameni la pocăință. A primit putere prin comuniunea cu Dumnezeu în mijlocul dealurilor, iar apoi a folosit acea putere în orașe, în văile unde oamenii trăiau în mijlocul prosperității, al luxului și al viciului. Acolo proclama adevărul lui Dumnezeu în tonuri de trâmbiță. Enoh era un evanghelist!

Și știți ce a făcut apoi Enoh? Iată ce scrie în Comentariul biblic adventist, volumul 1, pagina 1087: Enoh „nu și-a făcut locuința lângă cei nelegiuiți. Nu a locuit în Sodoma, gândindu-se să salveze Sodoma. S-a stabilit împreună cu familia sa acolo unde atmosfera ar fi fost cât mai curată cu putință. Apoi a mers la locuitorii pământului cu mesajul lui Dumnezeu. Fiecare vizită pe care a făcut-o a fost dureroasă pentru el. A văzut și a înțeles ceva din lepra păcatului. După ce proclama mesajul, întotdeauna îi aducea înapoi cu el în locul lui de retragere pe cei care au primit avertizarea.” Când am văzut acest pasaj mi-am spus: „Aceasta este! Aceasta este evanghelizarea! Aceasta este câștigarea de suflete!” Și este aici un cuvânt care îmi bucură sufletul atunci când îl citesc: „întotdeauna”. După ce proclama solia, „întotdeauna îi aducea înapoi cu el în locul lui de retragere pe cei care au primit avertizarea”. Nu e minunat? Da, se aștepta să îi aducă pe câțiva înapoi cu el. Noi facem același lucru? Misiunea noastră este doar de a-i avertiza pe oameni? Nu, ci avem misiunea de a-i scoate afară!

„Unii dintre aceștia au devenit biruitori și au murit înainte de venirea potopului.” Nu au fost luați la cer asemenea lui Enoh, nu au trecut prin experiența potopului alături de Noe în arcă, însă au fost mântuiți. Vă puteți imagina cum era acolo? Eu îl văd pe Enoh întorcându-se din călătoria sa misionară. În timp ce se apropie de casă, copiii săi privesc în direcția din care trebuia să vină, iar Metusala, cel mai mare dintre ei, spune: „Vine tata și e însoțit!” Credeți că soția și copiii lui Enoh erau

pregătiți? Sau au spus: „Of... tata întotdeauna aduce oameni acasă și ne dă de lucru.” Nu cred că au spus așa; cred că era de la sine înțeles că aveau datoria de a găzdui oameni care aveau nevoie de ajutor pentru fi salvați din acea lume de păcat.

Când membrii familiei au această atitudine, nu există prea multe probleme cu privire la dorința acestora de a coborî în orașele nelegiuite și „a se distra”. Nu, mersul în oraș nu e privit ca distracție, ci ca misiune, o misiune periculoasă, asemenea unei încercări de salvare a oamenilor dintr-un incendiu atunci când clădirea este pe punctul de a se dărâma sau asemenea unei încercări de a salva un om care este pe punctul de a se îneca. A merge astăzi în orașe înseamnă același lucru! Dumnezeu să ne ajute să ne dăm seama de acest lucru, așa cum a făcut Enoh.

Deci îi aduce acasă. Aceștia locuiesc o vreme împreună cu el. Zi după zi, sorb din atmosfera aceluși cămin, participă la altarul familial, mănâncă împreună cu familia – și mă întreb dacă aveau parte de aceeași dietă pe care o avuseseră în orașe sau era o dietă diferită. Știți că era diferită. Și credeți că aveau la dispoziție cele mai populare reviste? Nu. Multe lucruri erau diferite. Unii oameni, în timp ce stomacul și mintea lor aveau parte de o dietă diferită, începeau să experimenteze redeșteptarea. Începeau să vadă că aceasta însemna a trăi! Și spuneau: „Enoh, ne putem implica și noi?” „Da,” le răspundea Enoh, „de aceea v-am scos de acolo.” Și au perseverat și au fost salvați. Deși au murit, au murit cu speranță și vor fi înviați și vor fi în cetatea lui Dumnezeu, deoarece Enoh i-a dus în casa sa. „Dar unii au trăit atât de mult în influența viciată a păcatului, încât n-au mai putut îndura neprihănirea.” Nu au rezistat foarte mult. După câteva ore, sau câteva zile, au început să devină nervoși și agitați și să spună: „Trebuie să mă întorc.”

Însă nu trebuie să ne descurajeze, ci trebuie să ne determine să lucrăm cu mai mult entuziasm și cu mai multă dragoste. Și, amintiți-vă, prieteni, unii vor persevera, unii chiar și dintre cei care par a fi cei mai lipsiți de speranță, cei mai depravați. Dacă îi putem face să nu mai privească la lucrurile din jurul lor și să privească la Isus pe cruce, la Isus în sanctuar și la Isus în dragostea Lui descoperită în natură.

Aș vrea să vă prezint câteva pasaje din cartea Evanghelizare, de la paginile 76–78: „În calitate de popor al lui Dumnezeu ce respectă poruncile, noi trebuie să părăsim orașele. Asemenea lui Enoh, să lucrăm în orașe, dar să nu locuim în ele.”

Acesta este mesajul pe care vreau să vi-l transmit: observați că nu este suficient să ne separăm de păcat și de păcătoși și să ne mutăm la țară? Observați că nu este suficient să ne mutăm la țară și să mergem din când în când în oraș pentru a-i avertiza pe oameni? Ce trebuie să mai facem? Să îi aducem înapoi. Nu mă înțelegeți greșit. Sunt unii care ar putea fi salvați acolo unde sunt. Nu încerc să îl limitez pe Dumnezeu. Însă, în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu Mărturiile

Duhului Său, singura cale de a-i salva pe unii dintre ei este să îi scoatem din orașe; iar această misiune ar trebui să ne preocupe în permanență, căutându-i asemenea unui păstor care își caută oaia rătăcită. Isus caută: „Domnul Își întinde privirile peste tot pământul.” (2 Cronici 16:9)

În ce fel de cămin îi vom aduce? Aveți un loc în care să aduceți pe cineva? Ce fel de loc este acesta?

Vă amintiți că, atunci când Isus S-a întors din pustie, Duhul S-a coborât asupra lui Ioan Botezătorul, iar acesta le-a spus ucenicilor săi atunci când L-a văzut pe Isus apropiindu-se: „Iată Mielul lui Dumnezeu!” Iar Andrei și Ioan L-au urmat. Știind că Îl urmează, Isus S-a întors spre ei și le-a spus: „Ce căutați?” Ei au întrebat: „Învățătorule, unde locuiești?” Iar răspunsul Lui a fost: „Veniți de vedeți.” Și, lăudat fie Dumnezeu, în acel moment a început o comuniune care nu s-a sfârșit niciodată.

Vă întreb din nou: aveți unde să aduceți oamenii? Probabil Isus avea doar o colibă pe malul râului. El nu avea un palat. Oriunde se află Dumnezeu și unul dintre copiii Săi este un loc în care și altcineva se poate apropia de Dumnezeu.

Și ajungem și la ideea asupra căreia aș vrea să insist în mod deosebit: V-am întrebat în ce fel de casă îi primiți, însă lucrul cel mai important este acesta: ce fel de experiență aveți pe care le-o puteți împărtăși?

Aveți una? Dacă nu o aveți, obțineți-o! Dacă Enoh a putut, și dumneavoastră puteți. Și să nu credeți că trebuie să așteptați ani lungi înainte de a o trăi. Dumnezeu Își dorește să facă pentru noi lucruri pe care să începem cât mai repede să le împărtășim și altora.

Haideți să fim atât de ocupați primind daruri de la Dumnezeu și împărtășindu-le altora, încât să nu mai avem timp să ne îngrijorăm și să ne plângem, să ne temem și să ne descurajăm, să nu mai avem timp de poftă și ambiții. Să ne ocupăm timpul și viețile cu un singur lucru – și acesta este precum cele două fețe ale monedei – să ne pregătim pentru ceruri și să îi ajutăm pe mulți alții să se pregătească înainte de revenirea lui Isus.